

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č. j. 3342/1.30/17-6,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 15. 8. 2017, č. j. 3342/1.30/17-6, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č. j. 3342/1.30/17-6, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 9. 6. 2017, č. j. 11467/7.30/17-3, jímž byla podle § 15 odst. 1, § 8a a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) ve spojení s § 4 písm. a), d), e) a j), § 10, § 13 odst. 1 a § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOOÚ“) ve spojení s § 20 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, a § 3019 zákona č. 89/2013 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informací ze dne 24. 3. 2017, a to ve vztahu k anonymizovaným osobním údajům uvedeným v protokole o kontrole ze dne 10. 11. 2014, č. j. 20316/7.71/15.2 (dále jen „protokol o kontrole“), vyřízení námitek ze dne 8. 1. 2015, č. j. 253/7.71/15/15.2 (dále jen „vyřízení námitek“), opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole ze dne 19. 1. 2015, č. j. 849/7.71/15/15.3 (dále jen „opatření“), a příkazu ze dne 22. 9. 2015, č. j. 21652/7.30/15-4 (dále jen „příkaz“), a dále ve vztahu k pracovním smlouvám a mzdovým listům dotčených zaměstnanců a k námitkám proti kontrolnímu zjištění.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 24. 3. 2017 požádala povinný subjekt o informace podle InfZ, a to o poskytnutí
 1. rozhodnutí, kterým byla společnost DABEN Kovářská s.r.o., IČO: 28708954, uložena pokuta za správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, a
 2. veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí o tomto správním deliktu a dalších dokumentů, které se tohoto deliktu týkají.
3. Následně žalobkyně podrobně zrekapitulovala průběh odvolacího řízení. Rozhodnutí povinného subjektu i napadenému rozhodnutí v žalobě vytýkala, že nejsou ve vztahu k anonymizaci údajů v poskytnutých dokumentech náležitě odůvodněna.
4. Žalovaný se podle žalobkyně v napadeném rozhodnutí řádně dostatečně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, které se týkaly nedostatečné aplikace pouze citovaných § 10, § 13 odst. 1 a § 15 odst. 1 InfZ, kdy z rozhodnutí povinného subjektu navíc nemělo být zřejmé, zda poskytnutí osobních údajů fyzické osoby vylučují každé z nich samostatně, nebo zda k němu vedou teprve společně. Dále se nevypořádal s námitkou, že v odůvodnění rozhodnutí napadeného subjektu nebyly popsány konkrétní okolnosti případu, v nichž byly spatřovány znaky hypotéz uvedených norem. Správní orgány neuvedly, proč je povinný subjekt správcem (§ 10, § 13 odst. 1 ZOOÚ), stejně jako kdo má být v posuzovaném případě zaměstnancem správce, případně jinou osobou, kterou má na mysli § 15 odst. 1 ZOOÚ. Dále se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou, že v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu nebyl popsán vztah mezi InfZ a ZOOÚ.
5. Rozhodnutí povinného subjektu žalobkyně vytýkala nesprávnou právní úvahu, podle které má z § 10, § 13 odst. 1 a § 15 odst. 1 ZOOÚ vyplývat, že poskytnutí osobních údajů fyzické osoby je z právního režimu poskytování informací podle InfZ vyloučeno. Nesprávnou je i úvaha o tom, že poskytnutí informace je podmíněno existencí potřeby Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zmocněnce žadatele znát vyžádané informace, resp. existencí vážného a spravedlivého důvodu k vědomosti zmocněnce žadatele o informaci. InfZ ovšem nepodmiňuje žádost žádným kvalifikovaným důvodem na straně žadatele a tím méně na straně jeho zmocněnce. Nesprávné jsou dále úvahy, že jediným legálním důvodem pro poskytnutí informací o jménech, příjmeních a datech narození zaměstnanců kontrolované osoby, jimž nebyla vyplacena zaručená mzda, je uspokojení jejich mzdových nároků, a že při aplikaci § 12 InfZ je třeba vážit zájem zmocněnce žadatele. Žalovaný se s jejími námitkami ohledně nesprávnosti těchto úvah dostatečně nevypořádal. Poukázala rovněž na to, že v celém odůvodnění se povinný subjekt soustavně obracel ke zmocněnci žadatelky, namísto jí samotné, a to jak v souvislosti s procesními úkony, tak i při hodnocení věcných podmínek žádosti. Teze povinného subjektu, že je třeba vážit zájem zmocněnce žadatelky, tedy nebyla pouze ojedinělou chybou v psaní. Existuje tu proto pochybnost nejen o tom, co se má vážit, ale i o tom, jak má být váženo.

6. Rozhodnutí je podle žalobkyně založeno na nepodloženém a nesprávném skutkovém zjištění, že neposkytnuté informace její zmocněnec nepotřebuje znát a nemá žádný vážný a spravedlivý důvod k tomu, aby o nich věděl.
7. Při rozhodování navíc správní orgány nebraly v potaz § 12 odst. 1 InfZ. Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je totiž podle žalobkyně třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z výše zmíněných veřejných statků. Povinný subjekt ani žalovaný existenci a intenzitu veřejného zájmu na poskytnutí informací nezjišťovali. Žalobkyně tvrdí, že tento veřejný zájem tu existuje a že spočívá v zájmu na postižení protiprávního provozu pilařského závodu kontrolované osoby v roce 2014 a na zabránění protiprávního provozu v budoucnosti.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě. V něm považoval za vhodné nejprve předebrat okolnosti případu, v jehož rámci byl podána žádost o informace. Žalobkyně vede od roku 2012 sousedský spor se společností Daben Kovářská s.r.o., neboť se jako vlastník domu v obci Kovářská cítí být obtěžována hlukem z provozu nedalekého pilařského závodu provozovaného zmíněnou společností. K vedení sousedského sporu udělila plnou moc svému synovi (zmocněnci žalobkyně), který se po neúspěšných pokusech o dosažení dohody se společností ohledně podmínek provozu pilařského závodu rozhodl docílit klidného a nerušeného užívání domu své matky prostřednictvím dlouhodobé až trvalé úřední šikany zmíněné společnosti, která by mohla ve svém důsledku vést až k faktické likvidaci pilařského závodu. Na právě projednávanou věc je podle žalovaného třeba nahlížet optikou toho, že zmocněnec žalobkyně od roku 2013 pravidelně obesílá všechny možné orgány veřejné správy nespočtem podnětů ke kontrole, odvolání, stížností, žádostí o informace, trestních oznámení, žalob atp. tak, aby zmíněná společnost byla podrobena v zásadě neustálým kontrolám, soudním či správním řízením, případně policejním vyšetřováním, v jejichž důsledku bude nakonec nucena provoz pilařského závodu ukončit.
9. Projednávaná žádost podaná zmocněncem žalobkyně k oblastnímu inspektorátu práce byla třetí z v té době pěti žádostí o informace. Všechny žádosti, stejně jako desítky podnětů ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kontrole v oblasti bezpečnosti práce a oblasti zaměstnanosti, podané zmocněncem žalobkyně v letech 2013 až 2017, se týkaly zmíněné společnosti. Z kontrol a šetření provedených oblastním inspektorátem práce a vyvolaných podněty zmocněnce žalobkyně následně zmocněnec žalobkyně vyžaduje poskytnutí informací. Z tohoto výčtu je zřejmé, že žalobkyně práva na informace zneužívá.

10. Podle žalovaného z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu zcela jednoznačně a srozumitelně vyplývalo, proč žadatelce nebyly poskytnuty údaje o jménech, příjmeních a datech narození zaměstnanců zmíněné společnosti, jimž nebyla v minulosti společností vyplacena mzda alespoň ve výši zaručené mzdy. K námitkám žalobkyně na požadavky odůvodnění rozhodnutí poznamenal, že správní orgány rozhodovaly o konkrétní žádosti žalobkyně o konkrétní informaci, tedy vydávaly individuální správní akt, nikoli obecné stanovisko. Nároky na odůvodnění rozhodnutí vyžadované žalobkyní považuje za přehnané a přesahující požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
11. Vyjádřil rovněž přesvědčení, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti je nanejvýš pravděpodobné až jisté, že případné poskytnutí osobních údajů dotčených zaměstnanců zmíněné společnosti žalobkyni by nepochybně vedlo k tomu, že by žalobkyně tyto osoby prostřednictvím svého zmocněnce kontaktovala a zasahovala by do jejich soukromého a osobního života ve snaze obtěžovat jejich prostřednictvím zmíněnou společnost. Oba správní orgány zastávají názor, že informace v poskytnutém rozsahu bohatě postačovaly, pokud by skutečným zájmem žalobkyně bylo právě a jen zjištění, kterým rozhodnutím, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů byla zmíněné společnosti uložena oblastním inspektorátem práce pokuta za správní delikt. Jestliže se domáhá rovněž poskytnutí anonymizovaných osobních údajů, je zcela zřejmé, že hodlá těchto informací využít za žalovaným nastíněným jiným účelem. Kromě svého vyjádření žalovaný odkázal na odůvodnění vydaných rozhodnutí.

Replika žalobkyně

12. Žalobkyně k vyjádření žalovaného konstatovala, že žalovaný se nijak věcně nevyjádřil k v žalobě namítaným nedostatkům odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přišel však s novým důvodem odmítnutím žádosti o informace, kterým má být zneužití práva na informace ze strany žalobkyně. K tomu konstatovala, že vyjádření k žalobě nemůže nahrazovat rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný tak nemůže doplňovat své rozhodnutí o důvody, které dříve uvést opomněl. Přesto se k těmto tvrzením vyjádřila, když pravdivé je podle ní pouze to, že žadatelka vede se společností Daben Kovářská s.r.o. spor kvůli obtěžování hlukem z provozu pilařského závodu, a tvrzení o tom, že zmocněnec žadatelky se v souvislosti s tímto sporem obrací na různé orgány veřejné moci. Další tvrzené skutečnosti o motivech a cílech žadatelky (příp. jejího zmocněnce) popsané ve stanovisku povinného subjektu jsou naprosto smyšlené.
13. Dále se žalobkyně rozsáhle popsala historii sporu se zmíněnou společností a vyjádřila se k účelu vyžádaných informací. Požadované informace mají žalobkyni umožnit ztotožnit tři osoby, které měl provozovatel pilařského závodu v listopadu 2014 (tj. v době prvního zkušebního provozu pily) oficiálně zaměstnávat jako dělníky lesnického a pilařského provozu, s třemi osobami, jejichž přítomnost v pilnici v březnu 2014 (tj. v době, kdy provoz pily nebyl povolen) provozovatel před stavebním úřadem vysvětloval tím, že jde o tři noční hlídače (P. N., L. F., V. V.). Žalobkyně nehodlá tyto osoby kontaktovat a vyvíjet

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na ně nějaký nátlak. Pokud by se potvrdil její předpoklad, získala by nový důkaz o tom, že v roce 2014 byl pilařský závod v provozu. Společně s dalšími důkazy, které o tomto provozu žalobkyně nashromáždila a poskytla povinnému subjektu a stavebnímu úřadu, pak plánuje podněcovat tyto úřady ke stíhání správních deliktů, k nimž v souvislosti s provozem došlo, a k jejichž stíhání jsou tyto úřady zákonem povolány. Žalobkyně musí – pokud chce chránit své oprávněné zájmy – podle svého mínění pasivní stavební úřad dovést k tomu, aby plnil úkoly, jež vyplývají z jeho působnosti, tedy zabránit tomu, aby stavba byla používána k jinému než schválenému účelu. K tomu by snad posloužil i nový důkaz. K prokázání těchto svých tvrzení žalobkyně navrhla důkazy.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 3. 2017 podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce žádost o poskytnutí informace, jejíž obsah je uveden v 2. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Předmětnou žádost povinný subjekt podle § 15 odst. 1, § 8a a § 11 odst. 3 InfZ ve spojení s § 4 písm. a), d), e) a j), § 10, § 13 odst. 1 a § 15 odst. 1 ZOOÚ, ve spojení s § 20 odst. 1 kontrolního řádu a § 3019 občanského zákoníku částečně odmítl rozhodnutím ze dne ze dne 9. 6. 2017, č. j. 11467/7.30/17-3, a to ve vztahu k anonymizovaným osobním údajům uvedeným v protokolu o kontrole, vyřízení námitek, opatření a příkazu a dále ve vztahu k pracovním smlouvám a mzdovým listům dotčených zaměstnanců a k námitkám proti kontrolnímu zjištění. Proti rozhodnutí povinného subjektu žalobkyně podala odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, podle které nebyla rozhodnutí správních orgánů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodněna. K této námitce soud poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti), a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí žalovaného. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou (s výjimkou uvedenou níže) zřejmé právní úvahy, pro které správní orgány částečně odmítly žádost žalobkyně o poskytnutí informací. Správní orgány poukázaly na § 15 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1, § 8a a § 11 odst. 3 InfZ ve spojení s § 4 písm. a), d), e) a j), § 10, § 13 odst. 1 a § 15 odst. 1 ZOOÚ, ve spojení s § 20 odst. 1 kontrolního řádu a § 3019 občanského zákoníku, která ve svých rozhodnutích citovaly, uvedly, proč tato ustanovení na projednávanou věc aplikují a k jakým dospěly závěrům. Žalovaný v odvolacím řízení hodnotil odvolací námitky žalobkyně a uvedl, proč je nepovažoval za důvodné.

19. Lze však přisvědčit jedné z námitek žalobkyně, a to námitce týkající se odůvodnění důvodů, pro které správní orgány odmítly poskytnout osobní údaje (jména, příjmení a data narození) zaměstnanců kontrolované osoby.
20. K tomu soud pro úplnost upřesňuje, že jde-li o jména a příjmení statutárního orgánu kontrolované osoby, jejího jednatele a osoby vyzvané k poskytnutí součinnosti, jejich neposkytnutí žalobkyně v žalobě nenamítala. Povinný subjekt v tomto směru navíc ve svém rozhodnutí sám správně poznamenal, že je lze zjistit z obchodního rejstříku (resp. z obchodního rejstříku a kontextu věci v případě osoby vyzvané k poskytnutí součinnosti).
21. Podle § 4 písm. a) ZOOÚ se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Osobní údaj ve smyslu citované definice tedy představuje taková skutečnost či informace, na jejímž základě (příp. v kombinaci s dalšími prvky) lze přímo či nepřímo zjistit identitu konkrétní osoby.
22. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68, či ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 - 148). Jméno a příjmení obecně nelze považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 - 148).
23. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že jména, příjmení a data narození osob, které byly zaměstnanci společnosti Daben Kovářská s.r.o. na pracovišti Pila Kovářská, jsou osobními údaji, tedy informacemi, které by umožnily tyto osoby určit nebo kontaktovat. Soud má za to, že tentýž závěr by s ohledem na informaci o zaměstnavateli a pracovišti těchto zaměstnanců platil i tehdy, pokud by byla poskytnuta pouze jména a příjmení těchto zaměstnanců bez dat narození.
24. Ustanovení § 8a InfZ povinným subjektům ukládá poskytovat informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve vztahu k tomuto ustanovení v bodě 24 rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 - 46, „*při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133).“

25. Podle § 5 odst. 2 ZOOÚ správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,
- a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
 - b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
 - c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
 - d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
 - e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
 - f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
 - g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.
- Podle § 5 odst. 3 ZOOÚ, provádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů.
26. Podle § 10 ZOOÚ při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
27. Podle § 13 odst. 1 ZOOÚ správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.
28. Podle § 15 odst. 1 ZOOÚ zaměstnanci správce nebo zpracovatele, jiné fyzické osoby, které zpracovávají osobní údaje na základě smlouvy se správcem nebo zpracovatelem, a další osoby, které v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přicházejí do styku s osobními údaji u správce nebo zpracovatele, jsou povinni zachovávat mlčenlivost o osobních údajích a o bezpečnostních opatřeních, jejichž zveřejnění by ohrozilo zabezpečení osobních údajů. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení zaměstnání nebo příslušných prací.
29. Žalobkyně vydaným rozhodnutím vytýkala, že správní orgány v nich k závěru o nemožnosti poskytnutí požadovaných osobních údajů došly na základě § 10, § 13 odst. 1 a § 15 odst. 1 ZOOÚ. Tato ustanovení se týkají povinností zejm. správce či zpracovatele osobních údajů. Naopak oprávněním správce osobních údajů spočívajícím v možnosti jejich zpracování (mezi které podle § 4 písm. e) ZOOÚ spadá i jejich zpřístupňování veřejnosti), a to i bez souhlasu subjektu údajů se však – na rozdíl od § 5 odst. 2 ZOOÚ – Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezabývají. Podle komentářové literatury je přitom základní zákonnou zásadou zpracovávání osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů právě okolnost, zda lze daný údaj podřadit pod některou ze zákonných výjimek dle § 5 odst. 2 ZOOÚ; pokud tomu tak není, bude třeba upřednostnit ochranu osobních údajů před právem na informace (ROTHANZL, Lukáš. § 8a [Ochrana soukromí a osobních údajů]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 387.).

30. Aplikace § 5 odst. 2 ZOOÚ proto podle názoru soudu byla v této věci, kdy z obsahu spisu nevyplýval souhlas subjektů údajů se zveřejněním jejich osobních údajů, nezbytná. Jelikož k ní povinný subjekt nepřistoupil a naopak své rozhodnutí založil na ustanoveních zákona, na jejichž základě bez dalšího nebylo možné učinit závěr o důvodnosti odepření informace o osobních údajích zaměstnanců kontrolovaného subjektu, a žalovaný se s jeho závěry ztotožnil, je napadené rozhodnutí třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Z tohoto důvodu je namíste napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. V dalším řízení bude třeba žádost o informace nejprve posoudit podle § 5 odst. 2 ZOOÚ a také se zabývat tím, zda je třeba aktivně zjišťovat souhlas od dotčených subjektů údajů (k tomu viz odůvodnění rozsudku tohoto soudu vydaného ve věci týchž účastníků ze dne 26. 8. 2020, č. j. 15 A 213/2017-51, odst. 39 a 40).
31. V rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, Nejvyšší správní soud shledal, že před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z veřejných statků. Žalobkyně namítala, že povinný subjekt ani žalovaný existenci a intenzitu veřejného zájmu na poskytnutí informací nezjišťovaly. Tento veřejný zájem tu přitom podle ní existoval a spočíval v zájmu na postižení protiprávního provozu pilařského závodu kontrolované osoby v roce 2014 a na zabránění protiprávního provozu v budoucnosti.
32. K této námitce soud považuje za vhodné se vyjádřit i za situace, kdy napadené rozhodnutí shledal v podstatné části nepřezkoumatelným. Tuto námitku žalobkyně nepovažuje za důvodnou, neboť žádný veřejný zájem na poskytnutí odmítnutých údajů z žádosti o informace nebyl jakkoli zřejmý. Žalobkyně v žádosti a dokonce ani později v řízení o poskytnutí informací netvrdila nic, z čeho by se snad na veřejný zájem na poskytnutí odmítnutých údajů dalo usuzovat; učinila tak až v žalobě. Povinností povinného subjektu ani žalovaného za dané situace nebylo si z vlastní iniciativy zjišťovat skutečnosti, které by mohly veřejnému zájmu na straně žalobkyně nasvědčovat.
33. Vytýkala-li žalobkyně povinnému subjektu další podle ní nesprávné právní závěry, se kterými se podle ní žalovaný řádně nevypořádal, šlo podle soudu o úvahy související s provedeným testem veřejného zájmu. Jakkoli nemusely být všechny správné (lze si totiž teoreticky představit i jiný veřejný zájem než je uspokojení jejich mzdových nároků, pro který by mohly být navzdory **řádně** posouzené zákonné výluce poskytnuty informace o jménech, příjmeních a datech narození zaměstnanců kontrolované osoby), je třeba konstatovat, že na druhé straně s nimi nemohl být posuzován jakýkoli veřejný zájem na poskytnutí informací stojící na straně žalobkyně, neboť ten z ničeho nevyplýval a nebyl ani tvrzen.
34. Je dále skuteností, že povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí zmiňoval zmocněnce žalobkyně namísto na žalobkyně i v místech, kde to nebylo vhodné, Shodu s prvpisem potvrzuje I. T.

jako při hodnocení toho, zda zde existoval veřejný zájem, který by převážil nad výlukou z povinnosti poskytovat informace. V dalším řízení bude žádoucí se tohoto jevu vyvarovat. Jelikož však v napadeném rozhodnutí k tomuto nedochází, ve správním soudnictví je rozhodnutí povinného subjektu napadeno jen zprostředkovaně (žalobkyně jeho zrušení ani nenavrhl) a správní řízení z pohledu soudního přezkumu představuje jeden celek, nepovažuje soud toto pochybení povinného subjektu za takové, které by mohlo mít vliv na srozumitelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

35. Jde-li o tvrzení žalovaného o tom, že zmocněnec žalobkyně zneužívá právo na informace, soud konstatuje, že s touto argumentací žalovaný poprvé přichází až v soudním řízení. Vyjádření žalovaného (ať již jde o vyjádření k žalobě nebo i kasační stížnosti) přitom není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění, a nikoliv přes vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti.
36. Podle § 16 odst. 5 InfZ soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
37. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávajícího stavu nelze uzavřít, že zde neexistují zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informace dle § 16 odst. 5 věty druhé InfZ.
38. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečných důvodech rozhodnutí. Současně soud věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
39. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)], a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. října 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)